

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Dvořákem, v právní věci

žalobce: **V. K.**

zastoupený advokátem Mgr. Alenou Kuhnovou
sídlem Ulrichovo náměstí 737/3, 500 02 Hradec Králové

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, IČ 00007064**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 6. 2024, č. j. OAM-6454-9/DP-2024

takto:

I. **Žaloba se zamítá.**

II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým podle § 46 odst. 3 ve spojení s § 56 odst. 2 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, v platném znění (dále jen „zákon o pobytu cizinců“ nebo „zákon č. 326/199 Sb.“) byla zamítnuta žádost žalobce o povolení k dlouhodobému pobytu, neboť žalobce nesplnil

podmínku trestní zachovalosti podle § 174 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Žalobce odůvodnil žalobu následujícím způsobem.

2. Žalobce uvedl, že podle žalovaného rozhodnutí žalobce nesplnil podmínku trestní zachovalosti podle § 174 zákona o pobytu cizinců, když byl pravomocně odsouzen za spáchání trestného činu, přičemž v současné době mu ještě plyne zkušební doba. Žalobce vyslovil „*nesouhlas*“ se závěrem žalovaného, který se týkal posouzení, zda rozhodnutí o zamítnutí žádosti žalobce o udělení dlouhodobého pobytu není nepřiměřené s ohledem na hledisko rodinného života žalobce. Žalobce uvedl, že „*nesporuje*“, že jeho jednání bylo protiprávní a že rozhodně „*nesnižuje závažnost svého jednání*“, avšak vyslovil nesouhlas se závěrem žalovaného, že se žalobce dostatečně „*neetabloval*“ pro život v České republice a neprojevil dostatečný respekt k jejímu právnímu řádu a jejím zásadám. Žalobce uvedl, že v České republice již pobývá poměrně dlouhou dobu, nebyl až do listopadu roku 2023 nijak trestán, v evidenční kartě má pouze jeden záznam, přičemž po svém odsouzení nadále vedl řádný život. Žalobce má za to, že svým životem „*dává najevo, že podmínky a zásady života v České republice respektuje*“. Dále žalobce namítl, že správní orgán nepřihlédl k tomu, že výsledky dechových zkoušek ukazovaly pouze na spáchání přestupku a že hladina alkoholu v krvi zjištěná z krevního vyšetření se blížila hranici 1 promile, která určuje, zda se bude jednat o přestupek či trestný čin. Žalobce dále popsal v žalobě, že i část svého života prožil na Ukrajině, na území České republiky pobývá více než 5 let a vychovává zde své děti, které mají na území ČR s manželkou trvalý pobyt. S rodinou je poji silná vazba, obě dcery jsou teď ve věku, kdy se role v jejich životě zvyšuje a obecně známo, že role otce hraje v životě dětí právě v tomto věku velice významnou roli. Takovou roli by těžko mohl žalobce plnit, když by musel území ČR opustit. Žalobce dále brojil proti úvaze žalovaného, že rodina žalobce si bude muset rozmyslet, zda se bude s žalobcem vídat při krátkodobých návštěvách nebo zda by se za ním přesídlila pak na Ukrajinu. S ohledem na současnou situaci je zřejmé, že pokud žalobce vycestuje na Ukrajinu, pak s ohledem na branné povinnosti nebude moci vycestovat za hranice. Opětovně poukázal na své rodinné poměry, s tím, že obě děti žalobce znají převážně život v České republice a že jejich vytržení z prostředí by bylo zatěžující a nepředstavitelné. Žalobce je v produktivním věku, možnost podílení se na ekonomickém fungování rodiny by byla diametrálně odlišná, když by žalobce musel opustit Českou republiku. Žalobce poukázal i na to, že si zde vytvořil síť sociálních vazeb. Žalobce navrhl, aby soud žalované rozhodnutí zrušil.
3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě poukázal na obsah žalovaného rozhodnutí, navrhl, aby soud žalobu zamítl.
4. Krajský soud v řízení vedeném podle ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům.
5. Mezi účastníky nejsou sporné a ze správního spisu vyplývají následující rozhodné skutečnosti.
6. Dne 7. 3. 2024 podal žalobce žádost o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území ČR podle zákona o pobytu cizinců. Protože jednou z podmínek pro vydání povolení k dlouhodobému pobytu za tímto účelem je skutečnost, že žadatel je osobně trestně zachovalou, tj. že nemá ve výpisu z evidence trestů záznam, že byl pravomocně odsouzen za spáchání trestného činu (§ 174 odst. 1 písm. b)

zákona o pobytu cizinců), vyžádal si žalovaný tento výpis z evidence rejstříku trestů ČR z něhož zjistil, že žalobce byl uznán vinným za přečin ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, když trestním příkazem Okresního soudu v Pardubicích vydaným pod sp. zn. 3 T 113/2023-29 mu byl za tento trestný čin uložen peněžitý trest a trest zákazu řízení motorových vozidel na dobu 1 roku. Z tohoto trestního příkazu zároveň žalovaný zjistil, že žalobce dne 28. 9. 2023 okolo 18.05 hod. řídil v Pardubicích v ulici Husova motorové vozidlo značky SEAT Alhambra, RZ X po předchozím požití alkoholických nápojů, když byl zastaven a kontrolován policejní hlídkou a byla u něj opakovanými dechovými zkouškami zjištěna přítomnost alkoholu v hodnotách pod 1 promile, avšak při následném lékařském vyšetření byla zjištěna v jeho krvi hladina 1,03 g/kg alkoholu. Žalobce má tedy ve výpisu z evidence rejstříku trestů záznam o svém odsouzení pro přečin ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., jak uvedl žalovaný ve svém rozhodnutí, přičemž z tohoto důvodu dospěl žalovaný k závěru, že žalobce není podle § 174 zákona o pobytu cizinců pokládán za osobu trestně zachovalou ve smyslu § 174 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Tato skutečnost spočívající v nesplnění podmínky trestní zachovalosti vedla žalovaného v souladu s platnou právní úpravou (§ 46 odst. 3 ve spojení s § 56 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců) k zamítnutí žádosti nového povolení k dlouhodobému pobytu za výše zmíněným účelem. Současně žalovaný v souladu s platnou právní úpravou posoudil přiměřenost tohoto rozhodnutí k jeho dopadům do soukromého a rodinného života žalobce jako cizince, přičemž dospěl k závěru, že rozhodnutí není nepřiměřené ve vztahu k zamítnutí žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu, respektive že nebude nepřiměřeně zasaženo do soukromého ani rodinného života žalobce jako účastníka řízení. Jak vyplývá z žalovaného rozhodnutí, žalobce uvedl ve svém vyjádření k podkladům rozhodnutí ve správním řízení námitky týkající se dopadu rozhodnutí v případě zamítnutí žádosti na jeho rodinný život, když obdobně jako v žalobě poukázal v tomto vyjádření na skutečnost, že bydlí v České republice v nájemním bytě s manželkou a s jejich dvěma dcerami, že se stará společně s manželkou o výchovu jejich pětiletých dcer a ve vyjádření k podkladům rozhodnutí uvedl, že pokud by jeho trestní odsouzení mělo být důvodem pro neudělení povolení k dlouhodobému pobytu, bylo by to nepřiměřeným zásahem do jeho soukromého a rodinného života. Zároveň uvedl, že pokud by v případě neudělení povolení byl nucen opustit území České republiky, znamenalo by to ponechat svou nejbližší rodinu, tj. manželku a dvě malé děti, které jsou ve věku, kdy péči obou rodičů potřebují ve značném rozsahu, tím by utrpěla citová vazba v rodině a mělo by to i dopad na ekonomické fungování jeho rodiny, zároveň poukázal i na svou dosavadní bezúhonnost. Jak vyplývá z žalovaného rozhodnutí, žalovaný se posouzení přiměřenosti rozhodnutí na soukromý a rodinný život žalobce podrobně zabýval (strana 4 a 5 žalovaného rozhodnutí), kdy sice připustil, že varianta přesídlení rodiny na Ukrajinu představuje velmi intensivní zásah do rodinného života žalobce, na druhou stranu však žalobce a jeho rodinní příslušníci nejsou zcela zbaveni možnosti realizovat společný rodinný život, zároveň žalovaný uvedl, že žalobce se dopustil natolik závažného protiprávního jednání, že nelze významný zásah do jeho soukromého, rodinného života považovat za nepřiměřený, přičemž žalovaný správní orgán poukázal na společenskou škodlivost jednání žalobce, mimo jiné i uvedl, že v případě tohoto jednání žalobce se nejedná o „*bagatelní prohřešek*“, když v České republice je nastavena tzv. nulová tolerance alkoholu u řidičů vozidel. Zároveň žalovaný poukázal na skutečnost, že žalobce dosud nikdy nedisponoval povolením k dlouhodobému pobytu za účelem společného

soužití rodiny a tímto rozhodnutím mu tak není odnímáno žádné právo, kterého by již v minulosti nabyt. Žalovaný zároveň posoudil možnosti žalobce z hlediska jeho majetkových poměrů s tím, že žalobce nemá v České republice žádnou nemovitost, která by vyžadovala jeho osobní péči, dále žalovaný zhodnotil i to, že zdravotní stav žalobce je dobrý a nic mu nebrání zahájit výdělečnou činnost na území domovského státu, když žalobce nemá žádné další významné vazby v České republice. V neposlední řadě žalovaný poukázal na skutečnost, že s ohledem na aktuální bezpečnostní situaci na Ukrajině, pak Česká republika občanům Ukrajiny, pokud nesplní přímo podmínky pro udělení dočasné ochrany, uděluje dlouhodobá víza za účelem strpění pobytu na území z důvodu uvedeného v § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců a žalobce má tedy možnost požádat o udělení tohoto víza s ohledem na situaci na Ukrajině s tím, že je pravděpodobné toto povolení získat, přičemž z tohoto závěru vyplývá, že rodinný život ani soukromý život žalobce nebude žalovaným prakticky nijak dotčen, když žalobce pouze nebude možnost využívat výhod spojených se stabilnějším pobytovým oprávněním.

7. Podle § 56 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, Ministerstvo cizinci neudělí, jestliže nesplňuje podmínku trestní zachovalosti (§ 174) za podmínky, že důsledky neudělení dlouhodobého víza budou přiměřené důvodu pro neudělení dlouhodobého víza. Při posuzování přiměřenosti ministerstvo přihlíží zejména k dopadům tohoto neudělení do soukromého a rodinného života cizince.
8. V dané věci bylo toto ustanovení žalovaným aplikováno obdobně na základě § 46 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, když bylo dané rozhodnutí vydáno ve správním řízení vedeném o žádosti žalobce, když sice v takovém případě správní orgán odpovídá za správné zjištění skutkového stavu (§3 správního řádu), avšak v tomto typu řízení existuje větší povinnost účastníka tvrdit a prostřednictvím vlastních důkazních návrhů také prokazovat skutečnosti relevantní pro možné vyhovění žádosti (§ 50 odst. 2 věty 3 a § 50 věta první správního řádu). Žalovaný správní orgán vycházel z tvrzení žalobce, které poukazovalo na rodinný život žalobce v České republice spočívající ve výchově dvou nezletilých dcer a společného soužití s nimi a manželkou v nájemním bytě. Žalovaný se podrobně zabýval otázkou, zda zamítnutí žádosti není nepřiměřené ve vztahu k důvodu zamítnutí žádosti, respektive zda nebude nepřiměřeně zasaženo do soukromého ani rodinného života účastníka řízení, přičemž vycházel ze skutečnosti, která nebyla sporná a žalobce ji nenapadl ani v žalobě, totiž, že, jak již bylo výše uvedeno, žalobce má ve výpisu z evidence rejstříku trestů záznam, že byl pravomocně odsouzen za spáchání trestného činu, což je skutečnost mající zásadní vliv na vydání rozhodnutí na zamítnutí dané žádosti. Žalovaný při posouzení této otázky vycházel rovněž ze skutečnosti, tj. že žalobce má na území České republiky manželku a dvě děti (v době vydání rozhodnutí pěti leté). Žalovaný dospěl k závěru, že pouhá tato skutečnost, tj. existence rodinného života na území České republiky, soužití s manželkou a jejich dvěma dětmi, není skuteností, která by bránila žalobci opustit území České republiky, přičemž existují dvě varianty, tj. varianta přesídlení celé rodiny žalobce na Ukrajinu, což by byla velmi intenzivní zásah do rodinného života žalobce a další variantou je návrat žalobce na Ukrajinu s tím, že rodinní příslušníci budou mít možnost volby pouhých návštěv s žalobcem či trvalejší přemístění za žalobcem na Ukrajinu. K posouzení dopadu rozhodnutí o zamítnutí žádosti do rodinného života žalobce se žalovaný zabýval tím, zda jsou závažné následky adekvátní důvodům, které správní orgán vedl k rozhodnutí o neudělení povolení

k dlouhodobému pobytu žalobci a do jeho soukromého života. K tomu uvedl žalovaný následující závěry:

„Při stanovení rozsahu povinností státu je v tomto směru nutno zvážit okolnosti konkrétního případu (viz rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 19. 2. 1996, ve věci Gül proti Švýcarsku, stížnost č. 23218/94, dostupný na <http://hudoc.echr.coe.int>) a vzít v úvahu i to, do jaké míry je cizinci znemožněn jeho rodinný a soukromý život v jeho zemi původu. Při posuzování přiměřenosti dopadu správního rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince je proto nutno hodnotit závažnost jeho jednání (význam porušené normy, forma zavinění apod.) na straně jedné a intenzitu zásahu do rodinného a soukromého života cizince na straně druhé.“

9. Krajský soud se s výše uvedenými závěry žalovaného zcela ztotožnil, přičemž žalobce v žalobě pouze zopakoval svá tvrzení o závažnosti dopadu zamítavého rozhodnutí o jeho žádosti do jeho rodinného a soukromého života, jak v podstatě uvedl i ve vyjádření k podkladům rozhodnutí ve správním řízení, ale **neuvedl však žádnou relevantní námitku, kterou by tyto závěry vyvrátil a zpochybnil** takovým způsobem, že by to mělo takový dopad na zákonnost žalovaného rozhodnutí. Žalobce tak nepopřel úvahu žalovaného o tom, že rozhodnutí o neudělení dlouhodobého pobytu mu nijak nadále nebrání finančně zabezpečovat jeho rodinu a podílet se na výchově jeho dcer, buď formou pouhých návštěv, nebo realizací návratu do rodné země žalobce a jeho rodiny, nezpochybnil závěry žalovaného o tom, že žalobce je v produktivním věku, že jeho zdravotní stav je dobrý a že tedy v případě jeho návratu na Ukrajinu není jeho věk omezujícím kritériem pro získání zaměstnání či provozování samostatné výdělečné činnosti.
10. Pokud žalobce poukazoval na bezpečnostní situaci na Ukrajině, tak s touto otázkou, respektive námitkou, se žalovaný vypořádal na straně 5 žalovaného rozhodnutí, když poukázal na skutečnost, že s ohledem na aktuální bezpečnostní situaci na Ukrajině je občanu Ukrajiny udělována buď dočasná ochrana podle § 3 zákona č. 65/2022 Sb., o některých opatřeních v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na území Ukrajiny vyvolaná invazí vojsk Ruské federace, nebo je těmto občanům udělováno dlouhodobé vízum za účelem strpění pobytu na území z důvodu uvedeného v § 33 dost. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, když žalobce může takové vízum získat, přičemž jeho rodina ani soukromý život realizovaný na území České republiky *„prakticky nebude nikterak dotčen, účastník řízení pouze pozbyde možnosti využívat výhod spojených se stabilnějším pobytovým oprávněním“*. Žalobce tedy v podstatě přehlédl, že v závěru žalovaného rozhodnutí je tato jeho námitka řešena a z tohoto závěru žalovaného vyplývá, že tato námitka není právně relevantní a nemůže být důvodem pro zrušení žalovaného rozhodnutí. Žalovaný tak v rámci posouzení přiměřenosti dopadu žalovaného rozhodnutí vyšel sice z tohoto, že zamítnutí žádosti žalobce o povolení k dlouhodobému pobytu může skutečně představovat zásah do jeho soukromého a rodinného života a jeho rodiny, avšak v důsledku situace, která v současné době panuje na Ukrajině, nehrozí žalobci nucený návrat do země původu, když žalobce může žádat o poskytnutí dočasné ochrany nebo o poskytnutí víza, jak je podrobně uvedeno na straně 5 žalovaného rozhodnutí, přičemž soud na tuto část žalovaného rozhodnutí v podrobnostech odkazuje. Zároveň žalovaný správně přihlédl ke skutečnosti, že žalobce v České republice nemá žádné další vazby, zejména majetkové, které by jej nutili starat se o tento majetek, když žije se svou rodinou v nájemním bytě. Tento závěr ani žalobce v žalobě nezpochybnil a soud není *ex offio* povinen vyhledávat za žalobce argumenty proti tomuto závěru

žalovaného, když „není naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takový postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobceva advokáta.“ (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 08. 2010, č.j. 4 As 3/2008-78). Žalobce neuvedl žádné konkrétní relevantní argumenty ani v žalobě proti zmíněným závěrům žalovaného výše citovaným, které popisují obě varianty dalšího možného postupu žalobce v případě opuštění republiky a zjištění jeho soukromého rodinného života, když žalobce pouze v podstatě polemizuje s těmito závěry žalovaného. Navíc úvahy žalobce o potencionálně hrozícím zásahu do jeho soukromých a rodinných poměrů jsou zatím spíše teoretické, když žalovaný jednoznačně konstatoval, že žalobci nucený návrat na Ukrajinu nyní v důsledku probíhajícího válečného konfliktu nehrozí a že své pobytové oprávnění může zajistit jak podle zákona č. 65/2002 Sb., tak cestou dlouhodobého víza za účelem strpění podle § 34 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, na jehož základě pak může žalobce nejen na území České republiky setrvat, ale může zde i pracovat, přičemž to nebude mít žádný dopad na jeho soukromý a rodinný život. Otázkou tedy je, zda žalované rozhodnutí je vůbec samo o sobě bez dalšího vůbec schopné krátit žalobce na jeho právech ve smyslu § 65 odst. 1 s.ř.s., podle něhož, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jimiž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.

11. Pokud žalobce poukazuje na okolnosti týkající se zmíněného trestného činu, když například namítá, že výsledky dechových zkoušek ukazovaly „pouze“ na spáchání přestupku a že hladina alkoholu v krvi byla zjištěna až z krevního vyšetření a že se jednalo o hranici jednoho promile, která určuje, zda se bude jednat o přestupek či trestní čin, tak žalobce v podstatě polemizuje již s pravomocným rozhodnutím v trestní věci, tedy soud ve správním soudnictví není oprávněn ani povinen zpochybňovat závěry orgánů činných v trestním řízení a zejména pak závěr Okresního soudu v Pardubicích uvedený v trestním příkazu ve věci vedené pod sp. zn. 3 T 113/2023-29, kterým byl žalobce odsouzen za trestný čin a toto rozhodnutí nabylo právní moci a žalobce nemůže tedy zpochybnit takovým tvrzením skutečnost, že ve výpisu evidence Rejstříku trestů ČR má záznam o svém odsouzení pro přečin ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1 trestního zákoníku a že tedy je důvodně pokládán za osobu, která není trestně zachovalou ve smyslu § 174 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců.
12. Pokud žalobce v žalobě ještě poukázal na svou dosavadní bezúhonnost a na to, že dosud vedl řádný život, tak tyto skutečnosti nejsou právně relevantní pro vydání žalovaného rozhodnutí, pokud by byly, tak by jistě zákonodárce k nim přihlédl v právní úpravě. Z té vyplývá jen to, že pokud krajský soud neshledal žádnou nezákonnost týkající přiměřenosti žalovaného rozhodnutí k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce jako cizince, tak nemohl krajský soud dospět k jinému závěru, než že žaloba v daném případě nebyla důvodná a musel jí zamítnout (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).
13. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., když neúspěšný žalobce neměl právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům řízení.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 14. listopadu 2024

JUDr. Jan Dvořák v. r.
samosoudce